

Sygnatura akt I C 1119/13

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Jelenia Góra, dnia 23 października 2013 r.

Sąd Rejonowy w Jeleniej Górze I Wydział Cywilny w następującym składzie:

Przewodniczący: **SSR Marta Ładzińska**

Protokolant: Paulina Poręba

po rozpoznaniu w dniu 23 października 2013 r. w Jeleniej Górze

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) w G.

przeciwko A. O.

o zapłatę

I. zasądza od pozwanego A. O. na rzecz strony powodowej (...) w G. kwotę 316,60 zł (trzysta szesnaście złotych sześćdziesiąt groszy) z ustawowymi odsetkami od dnia 30.01.2013 r. do dnia zapłaty,

II. w pozostałym zakresie oddala powództwo,

III. nie obciąża pozwanego kosztami postępowania poniesionymi przez stronę powodową.

UZASADNIENIE

Strona powodowa (...) z siedzibą w G. wniosła o zasądzenie od pozwanego A. O. kwoty 655,52 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 31.01.2013r. do dnia zapłaty oraz kosztów procesu w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu żądania strona powodowa wskazała, że pozwany zawarł dnia 17.03.2010r. z (...) S.A. umowę o świadczenie usług polegających na dostarczaniu dostępu do telewizji w zamian za miesięczną opłatę abonamentową. Pozwany zobowiązał się również do uiszczenia kosztów naliczonych zgodnie z zapisami umowy.

Pozwany uchylał się od ponoszenia opłat abonamentowych, w związku z czym (...) S.A. z dniem 31.01.2013r. wypowiedział pozwanemu umowę. Łączna wartość zadłużenia z tytułu opłat abonamentowych wraz z odsetkami ustawowymi oraz opłatami naliczonymi zgodnie z umową wynosi 655,52 zł, w tym 56,52 zł tytułem odsetek oraz 599 zł tytułem opłat naliczonych zgodnie z umową.

W dniu 30.11.2012r. (...) S.A. dokonał przelewu przysługującej mu od pozwanego wierzytelności na rzecz strony powodowej (...) z siedzibą w G.. Strona powodowa podjęła próby polubownego odzyskania należnych kwot, które okazały się bezskuteczne. Do dnia wniesienia powództwa pozwany nie uregulował zobowiązań.

Zgodnie z wyciągiem z ksiąg funduszu sekurytyzacyjnego z dnia 30.01.2013r. zadłużenie pozwanego wynosi 599 zł tytułem opłat naliczonych zgodnie z umową oraz 56,52 zł tytułem odsetek, tj. łącznie 655,52 zł .

Nakazem zapłaty w elektronicznym postępowaniu upominawczym z dnia 15.02.2013r. Sąd Rejonowy Lublin Zachód w Lublinie nakazał pozwanemu, by zapłacił na rzecz strony powodowej (...) z siedzibą w G. kwotę 655,52 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 31.01.2013r. do dnia zapłaty oraz kwotę 210,54 zł tytułem zwrotu kosztów procesu.

Pozwany w sprzeciwie od nakazu zapłaty zarzucił, że przebywał za granicą, a po powrocie dowiedział się, że jego zadłużenie wobec (...) S.A. wynosi 466,60 zł. Pozwany wskazał, że wpłacił na rzecz (...) S.A. kwotę 150 zł, co odpowiadało jego możliwościom majątkowym, oraz zobowiązał się do uiszczania po 100 zł miesięcznie. Wg pozwanego do zapłaty pozostało mu 316,60 zł. Pozwany wniósł nadto o rozłożenie świadczenia na raty, albowiem utrzymuje się z emerytury w wysokości 1.126 zł miesięcznie.

W toku procesu strona powodowa i pozwany podtrzymali swoje dotychczasowe stanowiska.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny istotny dla rozstrzygnięcia:

A. O. zawarł dnia 17.03.2010r. z (...) S.A. umowę o świadczenie usług polegających na dostarczaniu dostępu do telewizji w zamian za miesięczną opłatę abonamentową.

Na mocy aneksu z dnia 17.03.2010r. strony ustaliły, że abonentowi przysługuje rabat za wybrany pakiet w wysokości 25% raty miesięcznej za wybrany pakiet przez okres 8 miesięcy oraz 100%-owy rabat na abonamentową opłatę uzupełniającą, a także sprzęt do bezpłatnego używania na czas obowiązywania umowy. Art. 4 Aneksu stanowił, że w razie rozwiązania umowy z winy abonenta przed upływem 13 miesięcy od daty jej zawarcia, abonent zapłaci karę umowną w wysokości 299 zł płatną w terminie 7 dni od daty doręczenia mu wezwania do zapłaty.

Umowa została zawarta na okres 13 miesięcy.

(**dowód:** bezsporne, a nadto: umowa z dnia 17.03.2010r. k –24-25, aneks do umowy, k - 26)

W dniu 30.11.2012r. wierzyciel pierwotny - (...)S.A. dokonał przelewu przysługującej mu od A. O. wierzytelności na rzecz strony powodowej.

(**dowód:** bezsporne)

Zgodnie z wyciągiem z ksiąg funduszu sekurytyzacyjnego z dnia 30.01.2013r. zadłużenie pozwanego wynosi 599 zł tytułem opłat naliczonych zgodnie z umową oraz 56,52 zł tytułem odsetek, tj. łącznie 655,52 zł .

(**dowód:** wyciąg ksiąg funduszu sekurytyzacyjnego z dnia 30.01.2013r., k – 29)

Zadłużenie pozwanego wobec (...) S.A. wynosiło po rozwiązaniu umowy 466,60zł, w tym 299 zł tytułem kary umownej. Pozwany w dniu 11.03.2013r. uiszczył kwotę 150 zł z tytułu swojego zadłużenia na rzecz (...)S.A.

(**dowód:** dowód wpłaty, k – 9)

Pozwany utrzymuje się z emerytury w wysokości 1.207,49 zł.

(**dowód :** decyzja o wymiarze emerytury, k – 42)

Sąd zważył co następuje:

Powództwo zasługiwało na uwzględnienie w części, tj. co do kwoty 316,60 zł.

W przedmiotowym postępowaniu nie był sporny fakt zawarcia pomiędzy stronami umowy, ani też cesja wierzytelności na rzecz strony powodowej. Sporne natomiast były: wysokość zadłużenia pozwanego, zawiadomienie pozwanego o cesji, wezwanie pozwanego przez stronę powodową do zapłaty.

Sąd ustalając stan faktyczny oparł się na dokumentach tj. na Umowie o abonament oraz Aneksie do umowy o abonament. Nie budziły one wątpliwości sądu, a nadto nie były przez pozwanego kwestionowane.

Podkreślić należy, że zawarcie Umowy o abonament wraz z aneksem oraz cesja wierzytelności były jedynymi niespornymi okolicznościami faktycznymi w niniejszym postępowaniu. Pozwany im nie zaprzeczył, a nadto wnikły one ze złożonych do akt sprawy dokumentów – Umowy z dnia 17 marca 2010r. wraz z aneksem oraz z wyciągu z księgi rachunkowej funduszu inwestycyjnego. Pozostałe okoliczności faktyczne były w sprawie sporne, co miało wpływ na wynik postępowania. Pozwany w pierwszej kolejności zaprzeczył wysokości swojego zadłużenia wobec pierwotnego wierzyciela, tj. wobec (...)S.A. Zarzucił, że w punkcie obsługi uzyskał informację, że jego zadłużenie wynosi 466,60 zł, po czym uiścił kwotę 150,00 zł na poczet zadłużenia.

Strona powodowa nie wykazała natomiast, by wysokość zadłużenia pozwanego była wyższa niż przyznana przez niego. Za dowód potwierdzający istnienie i wysokość wierzytelności nie mógł zostać uznany w szczególności dokument w postaci wyciągu z księgi rachunkowej funduszu inwestycyjnego. Przepis art. 194 ustawy z 27 maja 2004 r. o funduszach inwestycyjnych (Dz.U. Nr 146, poz. 1546 z późn. zm.), w zakresie w jakim nadaje moc prawną dokumentu urzędowego księgom rachunkowym i wyciągom z ksiąg rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego w postępowaniu cywilnym prowadzonym wobec konsumenta, został bowiem uznany za niezgodny z Konstytucją RP (por. wyrok Trybunału Konstytucyjnego z 11 lipca 2011 r., P. 1/2010, OTK ZU 2011/6A/53). Ponadto sam fakt dokonania zapisu w księgach funduszu o istnieniu wierzytelności nie wiąże się z domniemaniem prawnym, że wierzytelność ta istnieje. Wyciąg z księgi rachunkowej stanowił więc jedynie dowód na to, że doszło do transakcji nabycia wierzytelności, nie przesądzając w żaden sposób o tym czy konkretna wierzytelność faktycznie istnieje (por. uzasadnienie uchwały Sądu Najwyższego z 7 października 2009 r., III CZP 65/2009, OSNC 2010/4/51).

Pozwany ponadto przedłożył dowód wpłaty kwoty 150,00 zł na rzecz (...)S.A., tym samym wykazał częściowe spełnienie należności.

Zgodnie z przepisem art. 6 k.c. i art. 232 k.p.c. strona powodowa winna była udowodnić okoliczności wskazujące na zasadność jej roszczeń. Strona powodowa powinna wykazać w szczególności, że jej wierzytelność istnieje i to istnieje w dochodzonej wysokości. Strona powodowa nie przedłożyła żadnych dowodów na poparcie swoich żądań. Pozwany przyznał jednak, że miał zadłużenie w stosunku do (...) S.A. w kwocie 466,60zł i jednocześnie wykazał częściową spłatę zadłużenia w wysokości 150 zł, tym samym zasadne było zasądzenie od pozwanego kwoty 316,60 zł, stanowiącej różnicę pomiędzy 466,60 zł a 150 zł.

W związku z powyższym Sąd orzekł jak w punkcie I i II wyroku. O odsetkach orzeczono zgodnie z żądaniem pozwu, omyłkowo jednak wskazując ich datę początkową na 30.01.2013r., zamiast na 31.01.2013r.

Na marginesie rozważań wskazać należy, że przyznanie przez pozwanego faktu zadłużenia wobec wierzyciela pierwotnego co do kwoty 466,60 zł nie stanowi uznania powództwa w rozumieniu procesowym, a tym samym nie mogło być podstawą nadania wyrokowi w punkcie I jako wyrokowi z uznania rygору natychmiastowej wykonalności.

W sprzeciwie od nakazu zapłaty a następnie na rozprawie w dniu 23.10.2013r. pozwany złożył wniosek o rozłożenie na raty kwoty dochodzonej pozwem. Podstawą rozłożenia zasądzanego świadczenia na raty jest przepis art. 320 k.p.c. Jest ono możliwe tylko „w szczególnie uzasadnionych wypadkach”, tj. w sytuacji, gdy ze względu na stan majątkowy, rodzinny, zdrowotny spełnienie świadczenia przez pozwanego niezwłoczne lub jednorazowe byłoby niemożliwe lub bardzo utrudnione albo narażałoby jego lub jego bliskich na niepowetowane szkody (por.: M. Uliasz, Kodeks postępowania cywilnego..., s. 422). Z informacyjnego wysłuchania pozwanego oraz z decyzji o wymiarze emerytury wynika, że emerytura w wysokości 1.207,49 zł jest jedynym źródłem utrzymania pozwanego. Wobec zasądzenia od pozwanego na rzecz strony powodowej kwoty 316,00 zł Sąd uznał, że brak jest podstaw do rozłożenia tej kwoty na raty, albowiem kwota ta stanowi ¼ stałego choć niskiego dochodu pozwanego i nie sposób przyjąć, by jednorazowe spełnienie świadczenia było niemożliwe lub bardzo utrudnione albo narażałoby pozwanego lub jego bliskich na niepowetowane szkody.

O kosztach procesu Sąd orzekł na podstawie art. 102 k.p.c., mając na uwadze, że szczególne okoliczności, o którym mowa w przepisie art. 102 k.p.c. bez wątpienia w przedmiotowej sprawie występują. Skoro bowiem pozwany utrzymuje się z emerytury w wysokości 1.207,49 zł miesięcznie, to bez względu na poziom jego wydatków, już sama wysokość emerytury pozwala przyjąć, że jego sytuacja majątkowa nie pozwala na uiszczenie na rzecz strony powodowej kosztów postępowania.

W związku z powyższym orzeczono jak w sentencji.